

Glæde for dem, som komme til at nyde godt deraf. Dermed være Lovforslaget anbefalet det højtærede Ting og den højtærede Regering!

Bramsen: Naar man under almindelige borgerlige Forhold ønsker at yde en Erindringsgave til nogen, ville de Herrer vide, at det er sædvanligt, at man overvejer indbyrdes den Form, under hvilken man ønsker at yde en saadan Gave, og det er da særlig Genstand for Overvejelse, hvilken Form af Gaven der maa antages mest at ville glæde den paagældende, som man ønsker at berede Glæde. Dette er en Betragtning, som har paatrængt sig mig ved at læse dette Lovforslag igennem. Men jeg for mit Vedkommende maa sige, at jeg er kommen til det Resultat, at det nok turde være, at hvis man havde tænkt paa den Sag noget tidligere og forhandlet den noget nærmere, at man da vistnok uden nogen stor Vanskelighed vilde have kunnet stille et Forslag i en Form, som man vilde kunne gaa ud fra vilde tilfredsstillende mere baade dem, der ved deres Tilslutning skulle yde den, og dem, der skulle modtage Gaven. Jeg kan i den Henseende allerede nu henvide til, hvad den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nylig udtalte. Han mente jo selv, at der kunde findes mere tiltalende Former for at yde denne Anerkendelse til Deltagerne i Kampen 1848—50 end den, der her er foreslaaet, og jeg vil da sige, at det havde været bedre, om et tilfredsstillende Forslag derom var udarbejdet fra deres Side, som agtede at indbringe Lovforslaget, end at det er sket fra udenforstaaendes Side. Jeg tror, som sagt, ikke, det havde været vanskeligt at komme til et saadant bedre Resultat, naar man betimelig havde tænkt paa Sagen, og det ikke, saaledes som jeg har Indtryk af, var gaaet i en saadan Hast, at man ganske sikkert ikke har kunnet skænke Sagen den fornødne Overvejelse. I den Retning skal jeg her gøre opmærksom paa, at Forslaget om en Guldmønt eller Erindringspenge allerede af den Grund vilde være at foretrække, som jeg forstaaer, at man kan bestemme, at en saadan Guldmønt ikke kan gøres til Genstand for Arrest, Beslag eller Eksekution af nogen Art, hvorimod det ikke er mig ganske klart, hvorledes man vil kunne gennemføre ved Lov, at en Hundredekrone-seddel skulde kunne blive Genstand for en saadan Beskyttelse. Det er dog en Ting, som de ærede Medlemmer, der have indbragt dette Forslag, og som altsaa ville

sikre de paagældende, at de til enhver Tid skulde kunne benytte disse 100 Kr., skulde have tænkt paa, at det næppe er gør ligt at sikre en Hundredekrone-seddel i al Almindelighed mod Kreditorer, selv om man skriver det ind i en Lov. Man maa vistnok angive et bestemt Objekt, en bestemt Fordring, naar man vil sikre Modtageren paa effektiv Maade, man kan næppe gøre det med Hensyn til Pengestykker eller Sedler efter det, jeg kan skønne. Imidlertid, naar Forslaget nu foreligger saaledes, er det jo vor Pligt at gøre os bekendte med Enkelthederne og, naar der skal blive Lov ud af det, at forsøge paa at bringe en saadan Lov i en saa tilfredsstillende Form som muligt, og jeg skal da i den Anledning tillade mig at henlede Opmærksomheden paa et Par Punkter, som jeg under Gennemlæsningen er bleven staaende ved. Disse Punkter angaa Udstrækningen af den Kreds af Personer, som Lovforslaget paatænker at yde denne Hædersgave. Udstrækningen er bestemt dels ved indskrænkende Bestemmelser og dels ved den Bestemmelse, at enhver, som har været udkommanderet o. s. v., skal have denne Hædersgave. Naar man nu altsaa bliver staaende et Øjeblik ved det sidste, at enhver skal nyde denne Gave og være Genstand for denne Hyldest, saa var der dog maaske Anledning til at gøre en Forskel imellem de paagældende, som i sin Tid som Krigere af Kald eller efter Embede og dem, der frivillig gik med eller som værnepligtige Soldater deltog i Felttoget. Det har for mig været lidt ejendommeligt, at gamle Generaler, Oberster o. s. v., som ere pensionerede, skulle kunne hæve 100 Kr. i Anledning af, at de den Gang udførte det Arbejde, som de rent borgerlig set havde paataget sig at udføre, naar Landet skulde komme i Krig. Dette er altsaa et Punkt, som jeg mener, der kunde være nogen Anledning til at overveje, nemlig om Lovforslaget ikke her gaar videre, end det er rigtigt, og om man ikke der har opstillet et Lighedsprincip, som i Virkeligheden ikke har sin Berettigelse, eftersom der jo maa siges at være en Ulighed til Stede mellem dem, der som værnepligtige eller frivillig deltog i Krigen, og dem, der deltog i Krigen, fordi de havde valgt Krigsvæsenet som deres Kald. Hvad i øvrigt Lovforslagets Udstrækning angaar, møde vi jo først den Indskrænkning, at den paagældende ikke maa have udstaaet Straf-arbejde eller ved Dom være funden skyldig i et i den offentlige Mening vanærende Forhold, for hvilket han ikke ifølge Lov